

Tady jde o to, mají-li se při pozemcích, nalézajících se ve vnučeném podpachtu per 32·98 ha z podpachtovného, jež po srážce 15 proc. tvoří dle § 2 (4) Opatř. nejvyšší mez, srážiti také daně a přírážky, jež zde dle smlouvy platí pachtýřka a o nichž tu zákon nemluví, a teprv zbytek pokládán býti za nejvyšší mez. Tuto otázku dlužno zodpověděti záporně tak, že daně a přírážky srážeti nelze. Podrobně odůvodnil to nejvyšší soud v rozhodnutí svém ze dne 7. června 1921 R II 219/21 č. sb. 1086 ve věci týchž stran, týčící se dvora v P., pročež se strany na vývody tam obsažené odkazují a zde se jen výsledek jich shrnuje. § 3 Opatř. vztahuje se jen na případ, kdy zabraná puda je v pachtu drobných pachtýřů, nikoli tedy na případ náš, kde je v pachtu velkopachtýřky, má proto v daném případě místo i předpis Šu 2 (4) Opatř., který však na odst. (2) pokud se týče (3) nemění nic, leč že stanoví jinou nejvyšší mez, t. j. místo 6 proc. ceny nemovitosti k 1. březnu 1919 podpachtovné po srážce 15 proc. Otázka daní je vyřízena v odst. (1). Daně se při zkoumání, zda zvýšené pachtovné nepřekročuje nejvyšší mez, srážejí z něho jen, nese-li je propachtovatel, nikoliv však, nese-li je pachtýř, neboť tu musily by se, tvoříce součást pachtovného, k němu napřed připočísti a ovšem pak zase dle předpisu odst. (1) § 2 zase odpočísti, zkrácený pochod tedy je, že se k nim vůbec nehledí. Ale aby se daně a přírážky srážely z nejvyšší meze Šem 2 (4) stanovené, t. j. z podpachtovného po srážce 15 proc., jak tomu chce pachtýřka a rekursní soud, o tom nemůže býti řeči. Podpachtovným po rozumu § 2 (4) rozuměti dlužno pachtovné efektivní, t. j. platí-li daně a přírážky podpachtýř, tvoří to součást podpachtovného, dlužno je tedy připočísti k podpachtovnému nominálnímu, jež se platí pachtýři. Naříkané rozhodnutí rekursního soudu neprávem tedy chce srážeti z podpachtovného vedle § 2 (4) Opatř. kromě 15 proc. ještě daně a přírážky a má tedy stížnost vlastnice úplně pravdu, když se proti tomu brání, a bylo jí proto vyhověti. Ovšem nejsou skutkové základy výpočtu, zejména, jak řečeno, výše podpachtovného a případně i výše daní i přírážek, jež podpachtýři platí, zjištěny, nebylo proto možno konečný výpočet předsevzítí, nýbrž bylo nutno usnesení nižších stolic zrušiti a zjištění a nové rozhodnutí nařídit.

Čís. 1108.

Nepřípustnost pořadu práva pro žalobu na erár o vrácení poplatku, jenž byl zaplacen vývozní a dovozní komisi za vývozní povolení.

(Rozh. ze dne 28. června 1921, R I 776/21.)

Žalobce domáhal se na československém eráru 2000 K z toho důvodu, že je dne 10. září 1919 zaplatil u pokladny československé vývozní a dovozní komise na základě hromadného vývozního povolení, jakožto poplatek za vývozní povolení, že však k vývozu zboží následkem nesvolení ministerstva veřejných prací nedošlo. Žalovaný československý erár uznal sice, že žalobce poplatek 2000 K zaplatil a že ministerstvo veřejných prací k vývozu zboží nesvolilo, namítal však, že žalující nesplnil oněch náležitostí, jež pro vrácení poplatků jsou předepsány, zejména nevrátil hromadného povolení vývozu, bez něhož žádosti za vrácení zaplaceného poplatku dle platných předpisů nelze vyhověti. Procesní soud prvé sto-

li e rozhodl o žalobě věcně. O d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek i řízení mu předcházejší jako zmatečné a žalobu odmítl. D ů v o d y: Poplatek, zaplacený u pokladny československé vývozní a dovozní komise jest dle § 7 nařízení min. průmyslu, obchodu a živností ze dne 22. listopadu 1918, čís. 43 sb. z. a n., poplatkem manipulačním, sloužícím k účelům správním, jehož přebytek plynul do státního fondu. Československou vývozní a dovozní komisi ve smyslu tohoto nařízení i nařízení vlády republiky Československé ze dne 28. listopadu 1919, čís. 645 sb. z. a n., kterým místo ní zřízena byla komise pro zahraniční obchod, pokládáti jest za orgán státní správy a jest proto i za správný pokládati názor odvolatele, že poplatek, jehož vrácení se žalující sporem domáhá, jest manipulačním poplatkem, jež státní správa vybírá na základě svého práva výsostního a že má tudíž povahu veřejnoprávní. Toho dokladem jest ustanovení § 3 zákona ze dne 24. června 1920, čís. 418 sb. z. a n., a ustanovení § 13 prováděcího nařízení k tomuto zákonu ze dne 13. července 1920, čís. 442 sb. z. a n. (jimiž místo uvedených komisí zřízen byl úřad pro zahraniční obchod), jež stanoví, že zkrácení těchto poplatků třešce se podle důchodkového trestního zákoníka jako těžký důchodkový přestupek a že pokuty vyslovuje finanční úřad prvé stolice. Vzhledem na tuto veřejnoprávní povahu žalobcem zaplaceného manipulačního poplatku nemůže o vrácení jeho rozhodováno býti soudem na základě žaloby, podané proti eráru. Posouzení této otázky spadá výlučně do pravomoci úřadů správních. Jelikož v této věci jest dle názoru odvolacího soudu pořad práva vyloučen, k čemuž také odvolatel poukazuje v odvolání, vytykáje nepřipustnost pořadu práva, nezbylo než po rozumu §§ 471 odstavec pátý, 477 odstavec šestý a 478 c. ř. s. v sezení neveřejném (§ 473 c. ř. s.) rozsudek prvého soudu i s provedeným řízením zrušiti a žalobu odmítnouti (§ 240 c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Usnesením odvolacího soudu byla věc správně posouzena a stačí poukaz na vhodné jeho odůvodnění. K vývodům rekursu sluší podotknouti jen tolik, že žalobce i v tomto rekursu jmenuje zažalovanou částku poplatkem, a že tím vzhledem k významu slova toho sám připouští, že jde o dávku, odvedenou z důvodu veřejnoprávního, ne však o částku, vyplacenou žalované straně z důvodu soukromoprávního. Působnost soudu omezena je však na rozhodování o nárocích soukromoprávních, soud je vázán na meze ty předpisy zákonnými a nesmí z nich vybočiti ani z důvodů, jež dovolací stížnost jmenuje praktickými.

Čís. 1109.

K zabranosti podle záborového zákona nutno přihlížeti bez ohledu na stav knihovni. Při vyřizování rekursu lze v tomto případě bráti zřetel na nové okolnosti.

(Rozh. ze dne 28. června 1921, R I 808/21.)

Knihovní soud zamítl knihovní žádost o rozdělení pozemku a vklad převodu práva vlastnického k nově utvořenému dílci, ježto jde